

λαία. Τοῦτο δὲ τὸ κριτὸν βιβλίον εἶχε καὶ ἰδιαί-
τερόν τι εὐτύχημα, ἀρκούν αὐτὸ καὶ μόνον εἰς ἐντελῆ
οἷου δῆποτε βιβλίου ἐπιτυχίαν. Εἶναι δὲ τοῦτο ὅτι
τὸ προοίμιον ἔγραψεν ὁ Κ. Προσπερός ὁ Μεριμαῖος.
Τοῦ νέου Ἑλληνοῦ τὰ φιλολογικὰ ἐφόδια ἐκάλυψεν
ὑπὸ τῆν ἐνδοξὸν του σημαίαν.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς ποιήσεως καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐπλού-
τισε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὴν φιλολογίαν ἡμῶν.
Πολλάκις καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσι κατεδείξαμε
τὴν ἐκ τῶν τοπογραφικῶν μονογραφικῶν προκύπτου-
σαν μεγάλην ὠφέλειαν, διότι αὐταὶ εἰσὶ τὰ πολὺ
τιμα στοιχεῖα ἐξ ὧν δύναται νὰ προκύλῃ ἡ ἐντελής
γνώσις τῆς ἐπ' αἰῶνας σχεδὸν λησμονηθείσης καὶ ἐν
τελῶς ἀγνώστου διαμεινάτης Ἑλλάδος. Τῆς κατη-
γορίας ταύτης ἐν τῶν ἀξιολογωτάτων ἐσχάτως ἐκ-
δοθέντων ἔργων εἶναι τοῦ Κ. Ἀθ. Σακελλαρίου τὰ
Κυπριακά, ἢ εἰς τρεῖς τόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὅμως
μόνος ἐξεδόθη, ἀκριβῆς περιγραφή τῶν θέσεων, τῆς ἱ-
στορίας καὶ τῶν ἠθῶν τῆς μεγάλης καὶ ἀρχαιότατα
περιφέρειου ἐκείνης νήσου, ἧτις εἶναι ὡς ὁ ἱστορικὸς
κρίκος μεταξὺ τοῦ φοινικικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ πο-
λιτισμοῦ, καὶ ἐρ' ἧς κατὰ περιεργότατον τρόπον
ἀπαντῶνται συγχρόνως ἀφθονα καὶ πλείπτου λόγου
ἄξια λείψανα ἀμφοτέρων τῶν ἐνῶν καὶ ἀμφοτέρων
τῶν ἐποχῶν. Ὁ δὲ Κ. Ἀθ. Σακελλαρίου, οὐ μόνον
ἐμελέτησε μετὰ πολλῆς ἐπιεσσίας τὰς ἀρχαίας πηγὰς
ὅσαι περὶ Κύπρου πραγματεύονται, καὶ τῶν νεω-
τέρων τὰ περὶ αὐτῆ, συγγράμματα, ἀλλὰ καὶ πε-
ριηγήθη τὴν νῆσον πᾶσαν, καὶ πολλὰ ἀνηρέυνησε, καὶ
παρ' εἰδημόνων ἐδιδάχθη, καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιστα-
σίας καὶ κρίσεως ἐξίχνησε, καὶ αὐτὸς ἐνεκάλυψε,
ὥστε δικαίως δύναμεθα νὰ διίσχυρισθῶμεν ὅτι καὶ
μετ' αὐτῆν τὴν ἀξιόλογον τοῦ Ἐγγέλου μονογρα-
φίαν, οὐκ εὐκαταφρόνητα συνεισέφερεν ὡς πρὸς τὴν
τοπογραφίαν τῆς νήσου. Ὁ πρῶτος τόμος ἐμποιεῖ
τῶ ἀναγινώσκοντι λύπην, ὅτι αἱ πόροι ἐπέλιπον τῆ
συγγραφῆ πρὸς ἐκδόσιν καὶ τῶν ἐπομένων.

Εἰς δὲ τὴν ἱστορίαν πολλοῦ ἐπαίνου ἀξίαν συν-
εισφοράν προσήνεγκεν, οὐδὲν μὲν νέον οὐδ' ἀγνω-
στον προσθείταν, ἀλλὰ τὰ γνωστὰ καταλλήλως συν-
δυάσαν, καὶ μετὰ χάριτος καὶ τέχνης ἐκφράσσαν,
ὁ Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΟΥΖΙΚΗΣ τὴν περὶ βίου τοῦ
Πολυβίου ἀποφοιτητήριον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ παν-
επιστημίου πραγματείαν αὐτοῦ. Ὁ Κ. Βουζίκης,
ἤδη ἐπαξίως θέσιν καθηγητοῦ κατέχων ἐν τῷ τῆς
Λαμίας Γυμνασίῳ, ἐσπούδασε κατὰ βάθος πάντας
τοὺς περὶ Πολυβίου γράψαντας, πρὸ πάντων ὅμως
κατὰ βάθος ἐσπούδασεν αὐτὸν τὸν Πολυβίον, καὶ
ἔγνω καὶ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν πολιτείαν του, καὶ
κατῶρθε ἐπιθεξιώτατα ν' ἀπομιμηθῇ τὴν φράσιν
αὐτοῦ, ὥστε ἀδυστάκτως δύναμεθα νὰ διίσχυρι-
σθῶμεν ὅτι ἡ πολλοῦ λόγου ἄξια αὕτη διατριβὴ εἶναι
ὑπὸ τῆν ἐποψιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκ τῶν ἀκριβεστά-
των καὶ καθαρωτάτων προϊόντων τῆς ἡμετέρας φι-
λολογίας κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους.

Καὶ ἕτερα ἀποφοιτητήριος διατριβὴ, ἡ ἐσχάτως
ἐν Γοτίγκῃ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκ Μακεδονίας Κ.
Νικολάου, ἔχει πολλὰ τὰ ἄξια συστάσεως καὶ ἐ-

παίνου. Δὲν εἴμεθα ἐκ τῶν φρονούντων ὅτι πᾶσαι αἱ
τοιούτου εἶδους διατριβαὶ πρέπει ἀνεύκτως νὰ γρά-
φονται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, καὶ θεωροῦμεν μά-
λιστα τὴν ἡμετέραν καθομιλουμένην σήμερον, ὡς
ἤδη ἐκαλλιέργηθη, καὶ ὁπτημέραι προβαίνει βελτιου-
μένη, ὡς τοσοῦτον ἀξίαν τῆς κλασικῆς αὐτῆς μη-
τρὸς θυγατέρα, ὥστε ἂ μὴ τὴν δύναμιν κεκτημένος
νὰ γράφῃ εὐχερῶς ἐν ἐκείνῃ, δύναται μετὰ πάσης
ἀξιοπροσείας καὶ ἐντελεστάτα νὰ ἐκφράξῃ τὰς ιδέ-
ας του ἐν τῇ νεωτέρῃ. Αἱ τοῦ Κ. Νικολάου εἰσὶ
σπουδαῖαι ὡς πρὸς τὴν ἱστορίαν φυλῆς, ἧτις εἶναι
στενῶς μετὰ τῆς ἡμετέρας συνδεδεμένη. Καὶ κατὰ
πόσον μὲν οἱ Σκιπετάραι εἰσὶν οἱ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
μνημονεύμενοι Σκυθοταῦροι, ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ
ἀρ' οὐ ἀνέγνωμεν τὴν διατριβὴν ταύτην δὲν δύναμεθα
μετὰ πεποιθήσεως νὰ διίσχυρισθῶμεν ὁμολογοῦμεν
ὅμως ἐπίσης ὅτι ἡ διατριβὴ θὰ ἐκλόνηζεν ἰσως τὴν πε-
ποιθήσιν μας ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Κ. Ἐν ὅτι οἱ
Ἄλξανοὶ εἰσὶν ἱελασγοὶ, ἀν τοιαύτην πεποιθήσιν
εἶχομεν, δὲν ἀρνούμεθα ὅμως ὅτι μεταξὺ τῶν δύο
ἀμφιβόλων πεποιθήσεων, ἐπιθυμοῦμεν μᾶλλον, ἀν
ἐδυνάμεθα, νὰ συμερισθῶμεν τὴν τοῦ Κ. Ἀν. καὶ
προσέτι νύχομεθα περισσώτερον ἐκ μέρους τοῦ
Ἑλληνοῦ ἐπικριτοῦ φιλοφροσύνῃ πρὸς τὸν Γερμα-
νὸν συγγραφέα, καὶ εὐγνωμονεστέρων ἀναγνώρισιν
τῶν σπουδαίων ἀγώνων αὐτοῦ πρὸς ὑποστήρι-
ξιν ιδέας φιλελληνικωτέρας ἰσως ἢ ὀρθότερας, καὶ
πιθανῶς κατὰ ταῦτο οὐχὶ ἐντελῶς μακρονομένης
τῆς ἀληθείας, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἰλλυριοὶ ἦσαν ἰσως
κρίκοι οὐχὶ ἐντελῶς ξένοι πρὸς τὴν ἑθνικὴν ἄλυσιν
εἰς τὴν ἀνήκον καὶ τὰ διάφορα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἥττον ἑλληνισμοῦ μετέχοντα ἔθνη.

Μετὰ τῶν ἔργων τούτων τῶν καθηγητῶν καὶ δι-
δακτῶν ἀξιωτάτην κρίνομεν νὰ καταριθμηθῶμεν
καὶ πραγματείαν τινὰ φοιτητοῦ τοῦ πανεπιστημίου,
τὴν περὶ Στυγὸς μονογραφίαν, ἧτις κατ' ἀρχὰς
μὲν ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ, μετὰ ταῦτα
δὲ μετετυπώθη πολὺ πληρετέρα. Ὁ Κ. Π. Δημητρώ-
πουλος φοιτητῆς τῆς νομικῆς σχολῆς, ἐπραγματεύθη
φιλολογικῶς τε καὶ ἀρχαιολογικῶς περὶ τῆς φύσεως
καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ὕδατος τῆς Στυγὸς, περὶ τῶν εἰς
αὐτὸ ἀναφερομένων ἀρχαίων προλήψεων, καὶ περὶ τῆς
συμβολικῆς τῶν μυθωμάτων τούτων σημασίας, ἀ-
ποδείξας ὅτι ἐκτιμᾷ ἐπαξίως τὴν θέσιν τοῦ φοιτητοῦ
ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καὶ θεωρεῖ αὐτὸν οὐχὶ προτι-
θέμενον μόνον τὴν προσοικειωσιν ἐπαγγελματικῶν
τινῶν γνώσεων, ἀλλὰ καὶ τὴν καλλιέργειαν τοῦ νοῦ,
καὶ τὴν ἀπόκτησιν διακεκριμένης παιδείας.